

ἄλλος δένων, ἄλλος πληγόνων, καὶ ἄλλος χλευάζων — φρικώδη πρόσωπα φρικωδῶς παριστώμενα· — ἔπειτα αἱ γυναῖκες γονυπετεῖς, ὁ Ἰησοῦς καθηλωμένος ἐπὶ τεραστίου στατροῦ, οἱ λησταί. ἡ κλίμαξ, τὰ βραχνιστήρια, πάντα, τέλος, τὰ ἀναγκαιοῦντα πρὸς ἀναπαράστασιν τῶν Παθῶν, ὅπως ἐγένετο ἄλλοτε ἐπὶ τῶν πλατειῶν, μὲν ἐν σύμπλεγμα τῶν κολοσσῶν ἐκείνων, οὔτινες ὤρειλον νὰ καταλάβωσι τὸν χώρον μιᾶς οἰκίας. Καὶ ἐδῶ δὲ πληγί, κόμμι βιβχμμένοι εἰς τὸ αἷμα, σπαραγμοὶ ποιοῦντες φρικὴν.

— Βλέπετε ἐκεῖνον τὸν Ἰουδαῖον ἐκεῖ; μοὶ εἶπεν ἡ γυνὴ δεικνύουσά μοι ἄγαλμά τι, οὔτινος τὸ ὤ; ἀπηγγονισμένου πρόσωπον ὄνειρεύομαι ἀκόμη καὶ τώρα ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρόν. Αὐτός, ὅταν ἐγίνοντο ἔξω τὰ συμπλέγματα, ἡναγκάσθησαν νὰ τὸν βγάλουν ἀπ' ἐκεῖ, τόσον εἶνε ἀσχημος καὶ ἐλεεινός· ὁ ὄχλος τὸν ἐμίσουσε μέχρι θανάτου καὶ ἤθελε νὰ τὸν κατακομματιάσῃ, καὶ ἐπειδὴ οἱ φύλακες ἐδυσκολεύοντο νὰ ἐμποδίσουν τὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ἀπειλάς του, ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν τὸ σύμπλεγμα χωρὶς αὐτόν!

Ὡραιότατή μοι ἐφάνη Παναγία της, ἥτις δὲν εἰςέυρω ἂν εἶνε τοῦ Βερουνιάτη, τοῦ Γιουὰν Γιούνη ἢ τοῦ Χερνάνδεθ, διότι ὑπάρχουσιν ἀγάλλματα καὶ τῶν τριῶν τούτων, μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸν οὐρανόν, μετ' ἐκφράσεως τόσον ἀπελπιστικῆς θλίψεως, ὥστε κινεῖ τὸν οἶκτον, ὡς πρόσωπον ζῶν, καὶ φαίνεται τῷ τόντῳ ζῶσα ἐξ ἀποστάσεως ὀλίγων βημάτων, οὕτως, ὥστε βλέπων τις ταύτην κατὰ πρῶτον, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἐκδηλώσῃ τὸν θαυμασμόν του.

— Los ingleses, μοὶ εἶπεν ἡ θυρωρὸς (καθόσον οἱ ἔσσαναγοὶ μεταχειρίζονται τὰς κρίσεις τῶν Ἀγγέλων ὡς σφραγίδα ἐπὶ τῶν ἰδικῶν των, ἐνίοτε δὲ τοῖς ἐπιδαφιλεύουσι τὰς ἀνοητοτέρας παραδοξολογίας), los ingleses dicen que no le falta mas que el habla (οἱ Ἀγγελοὶ λέγουσι ὅτι μόνον ἡ ὁμιλία της λείπει).

Παρεδέχθην εὐχαρίστως τὴν γνώμην τῶν Ἀγγέλων. ἔδωκα εἰς τὴν θυρωρὸν τὰ ἀπαράτητα reales! καὶ ἐξερχόμενος μὲ τὴν κεφαλὴν πλήρη εἰκόνων αἱματηρῶν, ἐχαίρετσα τὸν οὐρανὸν εὐθυμὸς μετὰ τινος συναισθήματος ἀσυνήθους εὐχαριστήσεως, ὡς πρωτόπειρος σπουδαστῆς ἐξερχόμενος τῆς ἀνατομικῆς αἰθούσης, ἔνθα παρέστη εἰς τὴν πρώτην αὐτοψίαν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΙΑΜΟΥ

— Δὲν ὑπάρχει τραγικώτερον. Εἶναι ὁ ὕψιστος βαθμὸς τοῦ ψυχικοῦ σπαραγμοῦ. Ὅταν τὸ ἀνέγνωσα, ἐρρίγησα· οὐδέποτε ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου συνέλαβεν ἰδέαν δραματικωτέραν.

— Τὸ φίλημα, τὸ ὅποτον πάντοτε φανταζόμεθα ὡς ἀνταλλασσόμενον εἰς στιγμὰς εὐτυχείας, καθ' ἃ: ἡ ψυχὴ πλέει εἰς ὠκεανὸν στοργῆς... τὸ φίλημα νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ σπάρσῃ τόσον.

— Καὶ ὅμως καὶ ὁ Ὀμηρὸς ἐθουματούργησε, θέσας τὰ χεῖλη τοῦ πολυκλαύστου πατρὸς Πριάμου εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνδροφόνου Ἀχιλλέως. Ριγούμεν, ὅταν ἀναγινώσκωμεν τὴν σκηνὴν ταύτην, πρὸ τῆς ὁποίας ὠχρίωσι ὅλοι

αἱ δραματικαὶ τῶν ἡρώων περιπέτειαι, τὰς ὁποίας μετὰ τοσαύτης τέχνης περιέγραψαν οἱ πρόγονοί μας· ἐγὼ ὅμως ριγῶ ἀκόμη περισσότερο, ὅταν σκεθῶ ὅτι ἔδωκα σχεδὸν ἐν τοιοῦτον φίλημα, τὸ ὅποτον ἔμεινεν ἀνεξάλειπτον ἐδῶ εἰς τὴν καρδίαν μου, τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡσθάνθην ἐκτοπιζομένην.

Ἡ Ἰλιάς ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἑρμιόνης, ἐνῶ οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ της ἐφαίνοντο ἐρωτῶντες.

Ἡ Ἑλένη πολὺ ὠχρά, καὶ ἐνῶ ἡ μορφή της ἐξέφραζεν ὑπερτάτην ὀδύνην, διηγῆθη ταῦτα:

— Ἐσύρεις ὅτι πενθῶ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀδελφῆς μου καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἀλλάξω τὸ φόρεμα αὐτὸ τὸ κατὰ-μαυρον, διὰ τοῦ ὁποίου μ' ἐνέδυσεν ὁ ἄωρος θάνατός της.

— Ναί, τὴν ἐγνώρισα καὶ τὴν ἐκλαυσα.

— Ἀχ, τί φοβερὸς θάνατος. Ἐπὶ πενταετίαν ἐσύρετο ζωντόνεκρη ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἕως ὅτου ἔπτυσσε καὶ τὴν τελευταίαν σταγόνα τοῦ αἵματός της.

— Ἡ το, νομίζω, νυμφευμένη.

— Ναί. Ἐσύρεις ὅμως ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν ὁμοιάζουν τὰς γυναῖκας κατὰ τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων. Σύζυγος, πάσχων διὰ μίαν σύζυγον, εἶναι πλάσμα λατρευτόν, τὸ ὅποτον ὑποφέρει καὶ αἰσθάνεται ἡ καρδιά της τοὺς πόνους, τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος ὑποφέρει μετὰ τῆς αὐτῆς ὀξύτητος καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν της χάριν τῆς ὑγείας του. Ἐγνώρισα μίαν κυρίαν, ἥτις, ἐπὶ δεκατέσσαρα μακρὰ ἔτη, περιποιήθη τὸν ἀπόπληκτον σύζυγόν της καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου ἔχυσε δάκρυα ὅχι ἀνακουφίσεως ἀλλ' ὀδύνης πραγματικῆς. Διὰ τὸν σύζυγον ὅμως, καὶ τὸ λέγω ἀνεξαιρέτως δι' ὅλους, ἡ πάσχουσα σύζυγος εἶναι φορτίον βαρὺ· ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἔλαβον διὰ τῶν εὐχῶν τῆς ἐκκλησίας ὅπως τοὺς περιποιῆται καὶ τοὺς διασκεδάζῃ, ἡσθάνησε, δηλαδὴ δὲν εἰμφορεῖ νὰ διευθύνῃ πλέον τὴν οἰκίαν καὶ εὐρίσκεται ἀδρανὴς ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐὰν ἡ ἀσθένεια δὲν διαρκέσῃ πολὺ, ὁ σύζυγος αἰσθάνεται οἶκτον καὶ φρίνεται συμπάσχων· ἀλλ' ἅμα ἀργήσῃ νὰ ἱαθῇ ἢ ἀποθάνῃ, ὁ σύζυγος καθίσταται ἀνυπόμονος καὶ ἀναμένει μετὰ νευρικῆς ταραχῆς τὸ ὕψος ἢ τὸ βάθος. Τὸ ἴδιον συνέβη εἰς τὴν ἀτυχῆ ἀδελφήν μου, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐπότισεν ὅλα τὰ ποτήρια ὅλων τῶν πικριῶν. Κατὰ τοὺς πρώτους τῆς ἀσθενείας της μῆνας, ἦτο παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της ὡς φύλαξ ἄγγελος. δεικνύων τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον μόνον ἀληθῆς ἀγάπη αἰσθάνεται. Κατόπι ἤρχισε νὰ δεικνύῃ ἀνυπομονησίαν καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀγαπῶσα γυνὴ ἔχει καὶ ὀλίγην μαντικὴν δύναμιν, ἡ ἀτυχὴς ἀδελφὴ μου ἤρχισε νὰ κρύπτῃ τοὺς πόνους της, νὰ ἐνδύεται κομψῶς καὶ νὰ μειδιᾷ λέγουσα:

«— Εἶμι καλλίτερα σήμερα, Γεωργιέ μου, ἂν ἐξακολουθῶ νὰ καλλιτερεύω, εἰς ἓνα μῆνα θὰ ἦμαι καλά.

Ἐκεῖνος, λησμονῶν καὶ αὐτὴν τὴν φιλανθρωπίαν, ἐκίνει δυσπίστως τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐξήρχετο τοῦ δωματίου».

— Πόσα θὰ ὑπέφερον ἡ δυστυχισμένη.

— Ὑπέφερε λέγεις; Οἱ ἄνδρες οἱ ἐγωισταὶ νομίζεις ὅτι ὀλίγας τοιαύτας μάρτυρας εἰς τὸν τάφον στέλλουσι;

Ἐγὼ τότε μετὰ τοῦ πατρὸς μου ἤμην μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐλάμβανον ἐπιστολάς της, εἰς τὰς ὁποίας μοῦ ὠμίλει περὶ τῆς στοργῆς τοῦ συζύγου της καὶ περὶ τῆς ἀναρρώσεώς της. Οὔτε λέξιν ἐξεστόμισε περὶ τῶν βραχνιστηρίων της· ἂν τὰ ἐγνώριζα, θὰ ἐσώζετο. Ὅ, τι τὴν ἐθανάτωσε, περισσότερο καὶ αὐτῆς τῆς ἀσθενείας, ἦτο ἡ ἀδιαφορία τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου.

Ἐπεστρέψαμεν ἐκ τῆς Πρεβέζης περὶ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου. Ὁ γαμβρός μου ἦλθεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο καὶ μὲς ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς ἀγάπης.

— Πῶς εἶναι ἡ Κεττίνα μας; ἠρωτήσαμεν μὲ μίαν φωνὴν ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ μου.

— Θὰ τὴν ἰδῇτε.

• — Τῆς ἔφερα ἓνα μεταξωτὸ ὕφασμα ἑλληνικόν, ποῦ μοιάζει ἀράχνη.

• — Ναί, θὰ χρηθῇ πολὺ, εἶπε μειδιδῶν· καὶ κατόπι μὲ τὸ αὐτὸ φιλόφρον ὕφας, μᾶς προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του, προσθέτων, ὅτι, ἐπεὶ οἱ ἰατροὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιτηρῶσι καὶ τὰς ἐλαχίστας τροπὰς τῆς ἀσθενείας τῆς, ἤναγκάσθη νὰ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τὸ γερμανικὸν νοσοκομεῖον.

• Πῶς δὲν ἔπρεπε εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπορῶ. Ἐκινήθη τὸσφ ἀποτόμως, ὥστε ἡ λέμβος ἡ ὁποία μᾶς μετέφερεν ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς τὴν ἀκτὴν, ἀνεπήδησε.

• Δὲν ἔστρεψα πλέον πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὸν μωρομένον, ὁ ὁποῖος εἶχε δεμένον τὸν λαιμοδέτην του κατὰ τὸν συμῶν, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἀπέθνησκεν ἔρημος καὶ μόνη εἰς τὰ νοσοκομεῖα.

• Ἀνῆλθομεν ἐπὶ τοῦ τροχιοδρόμου σιωπηλοί· ἐγὼ μετὰ δυσκολίας συνεκράτουν τὰ δάκρυά μου. Πρὸ τῆς θύρας τῶν νοσοκομείων μᾶς ἀπεχαίρετις ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ μὲ πόνον ψυχῆς σπαρκετικὸν ἠκολούθησα τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐλεύους, ἡ ὁποία μὲ ὠδήγησε πλησίον τῆς Κατίνας. Ἦτο κοιτῶν καθαρὸς καὶ διὰ τῆς ἀνοικτῆς θυρίδος εἰσῆρχετο ἡ αὔρα τοῦ Βοσπόρου. Ἐπὶ μίᾳ κλίνῃς μικρᾷ ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ Κατίνα καὶ μία μοναχὴ ἐκράτει διὰ τῆς μῆδος χειρὸς ὁρθὴν τὴν κεφαλὴν τῆς ἀδελφίτσας μου, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἐκράτει πλησίον τοῦ στόματος τῆς ἀσθενοῦς λεκάνην πλήρη ἐρυθροῦ ὕγρου.

• Ἐμείνα ἐκεῖ καρφωμένη, ἡ ἀπελπισία μ' ἐπάγωσεν. Ἐκεῖνη μὲ ἀνεγνώρισεν ἐπεὶ ἐκ Σμύρνης ἐτηλεγραφήσαμεν τὴν ἔλευσίν μας καὶ ὅπως μοῦ εἶπεν ἡ μοναχὴ, ἡ ὁποία μὲ ὠδήγησε, μᾶς περιέμενεν ἀνυπομόνως. Ἐκίνησε τὴν χεῖρά της διὰ νὰ μὲ καθησυχάσῃ, μὲ παρετήρησε μὲ τοὺς μειδιδῶντας ὀφθαλμούς της καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ἐμῇ τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ὡς χεῖμαρρος ἐκ τοῦ στόματος της.

• Ὁ πατήρ μου ἔμεινε κάτω διὰ νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν ἰατρὸν καὶ ἐγὼ ἤμην μόνη πρὸ τοῦ θεάματος τούτου.

• Τέλος, τὸ αἷμα ἐσταμάτησεν, ἀφοῦ κατέπιε τεμάχια πάγου καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἐδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ.

• Μ' ἐφίλησε καὶ ἀφῆκεν αἰμοβαφεῖς ἶχνος ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου· κατόπι μ' ἔσυρε πλησίον της καὶ μοῦ εἶπε σιγᾷ :

• — Ἐδῶ μὲ περαιοιοῦνται πολὺ· μὰ ἤθελα νὰ πέθαινα ἔς τὸ σπῆτί μου. Γιατί μ' ἔφεραν ἐδῶ ; Νὰ μὲ πάσῃς ἀδελφίτσα μου ἀπὸ ἔδῳ, ναί ; Σὺ δὲν με φοβεῖσαι οὔτε ἔπαυες νὰ μ' ἀγαπᾷς. Ἐνῶ ἐκεῖνος... Ἀχ, δὲν ζεῖς, θάρρεῖς πῶς εἶναι ἀπὸ μάρμαρο. Μοῦ πέρασε μία ἰδέα. Μήπως ἠγάπησεν ἄλλην καὶ εὗρσκει πλέον τὴν ζωὴν μου περιττήν. Ἀχ, Ἐλένη μου, δὲν θέλω ν' ἀποθάνω μὲ τὴν ἰδέαν αὐτήν. Εἶναι ἓνας μῆνας ποῦ μ' ἔφερεν ἐδῶ καὶ ἤλθε μόνον τρεῖς φορὲς καὶ πάντοτε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ. Δὲν ἔχει φαίνεται νὰ μοῦ πῇ τίποτε ἰδιαίτερος. Τί θὰ μοῦ πῇ ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαπᾷ!...

• Ἦμην ἀκίνητος καὶ ἤκουον τὰ θρηνώδη παράπονά της ἀπελπισ. Τὸν ἄθλιον ! πρὸ ὀλίγου ἐθλιψα τὴν χεῖρά του. Προσεπάθησα νὰ μείνω ἀτάραχος καὶ εἶπον μὲ ὁσὴν εὐμπόρεσα ἀπάθειαν :

• — Ἀπατάσαι, Κατίνα μου. Τώρα θὰ γείνης καλὰ ποῦ ἤλθα ἐγὼ. Καὶ ἔπειτα δὲν εἶσαι πλέον ἀσθενής, εὗρσκεισαι εἰς ἀνάρρωσιν.

• Ἐμειδίασεν ἔν μειδίαμα πολὺ πικρὸν καὶ μοῦ εἶπε θλιβούσα ἡρέμα τὴν χεῖρά μου :

• — Καὶ σὺ ἔχεις τὴν ἐσφαλμένην ἰδέαν, ὅτι εἰς τὰς χρονίους ἀσθενείας ὁ ἀσθενὴς ἀπατάται καὶ δὲν σκέπτεται ποτὲ τὸν θάνατον. Ὅλοι ἀπατώνται. Εἰς αὐτὰς τὰς ἀσθενείας ὁ πάσχων αἰσθάνεται ἔν ειδος ἐντροπῆς ἀλόγου· δὲν θέλει νὰ γνωρίζωσιν οἱ ἄλλοι τὴν δεινὴν θέσιν, εἰς

τὴν ὁποίαν εὗρσκειται καὶ τοὺς καθησυχάζει λέγων : «Εἶμαι καλλίτερα».

• Τότε ἤρχισα νὰ κλαίω ἐλευθέρως καὶ ἐκεῖνη μειδιδῶσα ἀκόμη μοῦ εἶπε :

• — Θέλεις νὰ σοῦ πῶ καὶ ἓνα πῶς εἶμαι καλλίτερα ;

• Εἰςῆλθεν ὁ πατήρ μας· ἄνθρωπος, ὅστις ἔχασεν ὅλα τὰ τέκνα του καὶ τὴν νέαν ἔτι σύζυγόν του καὶ ὅστις συνεκέντρωσε τὴν ἀγάπην του εἰς ἡμᾶς τὰς δύο. Ἐθαύμασα τὸ ψυχικὸν σθένος του. Δὲν ἔδειξεν οὐδεμίαν ἐκπληξιν διὰ τὴν ἰσχυρότητα τῆς Κατίνας οὔτε διὰ τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν εὔρε. Τὴν ἐφίλησε καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντί της.

• — Πατεράκι μου, θὰ πρῆς κί' ἄλλο ποτηρί, εἶπε, καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

• Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἤλθα δὲν εἶχε κλαύσει, ἦσαν τὰ πρῶτα δάκρυά της.

• Ὁ πατήρ μου δὲν ἔκλαυσεν, ἀλλ' ἐμειδίασε περισσότερον λέγων :

• — Εἶσαι παιδί, Κατίνα μου.

• — Ἐξούεις, πατέρα, τί θυμήθηκα ; τὸν θάνατον τῆς μητέρας. Ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ἡ τελευταία στιγμὴ της. Ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην της· ἐγὼ μὲ τὴν Ἐλένην εἰργαζόμεθα καθήμεναι πλησίον της καὶ σεῖς τῆς ἐδίδατε τὸ ἱατρικόν. Ἐξῆφνα ἀφῆκε ἓνα στεναγμὸν βαθὺν καὶ ἐν μέσῳ τῶν φιλημάτων καὶ τῶν φροντίδων μας ἐξέπνευσεν. Ἐνῶ ἐγὼ ;...

• — Μὲ δίδεις τὴν ἀδειαν ν' ἀπουσιάζω δι' ὀλίγα λεπτά, ἀγάπη μου : τὴν ἠρώτησα.

• Μὲ παρετήρησε συγκεκινημένη, ὥς νὰ ἐμάντευσε τὴν σκέψιν, ἡ ὁποία μοὶ ἐπῆλθε καὶ ἐψιθύρισε :

• — Πήγαίνε.

• Εἰςῆλθον εἰς μίαν ἀμαζὺν μόνη καὶ ἔδωκα τὴν διεύθυνσιν τοῦ γραφείου τοῦ γαμβροῦ μου.

• Μετ' ὀλίγα λεπτά εὗρέθην ἀπέναντί του.

• Τὸν παρετήρησα μὲ ὅλην τὴν περιφρόνησιν, τὴν ὁποίαν δι' αὐτὸν ἠσθάνθη καὶ τοῦ εἶπον ὅτι ἡ Κατίνα τὸν θέλει πλησίον της.

• Προσεβλήθη καὶ μοῦ εἶπεν :

• — Ἐφθεία τα ὠραιότερα ἔτη μου εἰς τὸ προσκεφάλαιον αὐτῆς τῆς γυναικός. Τί θέλει τώρα ; ἄς μ' ἀφίσουν πλέον ἥσυχον.

• — Δὲν εἶναι τώρα μόνη· προσέξατε· πρέπει νὰ ὑπακούσητε.

• — Μὲ διατάσσετε ; μὲ ποῖν δικαίωμα ;

• Εἶχε δίκαιον, οὐδὲν δικαίωμα εἶχον, ἡ ἀπελπισία μου μὲ παρέσυρεν ἐροίφθην εἰς μίαν ἔδραν καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐβηματίζε πολὺ ὠργισμένος.

• — Θὰ ἔλθετε ; εἶπον δειλῶς.

• — Ὁχι, εἶπεν ὀργίλως.

• Τότε ἐγονάτισα, δὲν τοῦ ἐζήτην πολλὰ πράγματα· ἡ παρουσία του ἤρκει νὰ λευκάνῃ τὰ σκότῃ τοῦ θανάτου της.

• — Μὴ φοβῆσθε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναρρώσῃ πλέον· ἀλλ' ἄς ἀποθάνῃ τοῦλάχιστον εὐτυχῆς.

• Τότε ἔλαβον τὴν χεῖρά του καὶ τὴν ἐφίλησα.

• Συνεκινήθη ὡς φαίνεται, διότι μὲ συνώδευσεν.

• Ἦσθάνθη ἀγρίαν χαρὰν καὶ τὸν ἔσυρον ὡς λάφυρον.

• Εὔρον τὸν πατέρα μου εἰς τὸν διάδρομον σιωπηλὸν καὶ εἰσελθούσα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς μου εἶδον λαμπάδα κκίουσιν πρὸ τῶν ποδῶν της.

• — Ἀχ, πέθανε, ἀτιμε. φανεῖται, πέθανε, σὺ τὴν σκότῳ σεις, ἀνέκραξα.

• Καὶ ἐνθυμηθεῖσα τὸ φίλημα, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἔθεσα ἐπὶ τῶν χειρῶν του, ἔφριξα καὶ ἔπεσα λιπόθυμος παρὰ τὴν νεκρικὴν κλίνην.

• Σοῦ φαίνεται ὀλιγώτερον τραγικὸν ἀπὸ τὸ φίλημα τοῦ Πριάμου ;

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.